

De ce n-am propria mea echipă de fotbal?

N-am și eu propriul meu club de fotbal! Dintre toate, asta mă doare cel mai mult. Dacă aș trăi la Belgrad, aș ține cu Steaua Roșie și aș fi stelist adevărat. Aș fi suporter înfocat, membru al Delija¹ de la naștere până la moarte! Dacă aș trăi în Sarajevo, aș fi în galeria Maniacilor, suporter al feroviarilor². Dar aici totul e de căcat. Nu poți ține cu Olimpija³ dacă joci pentru Slovan, cum fac eu. Iar cu Slovan nu poți ține, pentru că e de rahat. E cel mai de căcat dintre cluburi. Iar eu să fiu un Red Tiger? Pe bune, frate! Fotbaliștii echipei Slovan joacă în liga a treia, iar stadionul echipei are o mie de locuri. Olimpija, în schimb, este clubul băieților alințați de mămica și de tătucu'. Joacă acolo numai poponari din centrul orașului. Nu că nu mi-ar plăcea Olimpija, dar nu aș fi un Green Dragon nici pentru toți banii din lume. Nu știu de ce. E chiar jalnic. Futu-i. Poate că adevărata

¹ Galeria echipei de fotbal Steaua Roșie din Belgrad.

² FC Željezničar Sarajevo.

³ Club de fotbal din Ljubljana.

problemă e că sunt cefur. Dar tocmai pentru că sunt cefur mă macină că nu am un club cu care să țin. Am în sânge nevoia asta de a avea o echipă cu care să țin, pentru care m-aș bate cu toți cei care ar îndrăzni să spună ceva urât despre ea.

Mi se pare că colegilor mei sloveni li se rupe că nu au un club cu care să țină. Îi doare în bască! Dar pe mine asta mă roade pe interior de îmi vine să bat pe cineva. Dar aici nu există tradiția asta de căcat. Dacă te-ai născut în Barcelona, părinții îți cumpără tricou cu Ronaldinho, card de membru al clubului Barça și te duc duminica pe Camp Nou să urmărești meciul cu Realul. Apoi mergi la meciuri toată viața. Și după ce te însori, mergi la meciuri cu soția, apoi cu copiii, dup-aia cu nepoții și tot așa. Iar Barça e sfântă pentru tine. Dacă cineva doar pronunță Real sau Ronaldo, a pus-o. Nici nu stai pe gânduri. Îl iei la pumni! Și dacă vii la școală îmbrăcat cu tricoul lui Eto'o ești șmecher. Dar dacă porți tricoul lui Raul și-o iei în freză. Nu e la fel ca în Slovenia, unde ești cel mai mare țărănoi de pe planetă dacă vii la școală îmbrăcat cu tricoul echipei Olimpija pe care scrie numele lui Cime¹. La fel cum te poți plimba prin piața centrală Prešeren² din Ljubljana purtând tricoul rivalilor din Maribor fără s-o iei în bot.

Taică-meu, Radovan Đorđić, e suporter Steaua. Și eu am fost când eram mic, când mă uitam la casetele lui Radovan cu meciurile de când erau campioni mondiali. Stojanović, Radinović, Najdovski, Šabanađović, Belodedici, Jugović, Prosinečki, Savičević, Binić, Mihajlović, Pančev. I-am văzut

¹ Sebastjan Cimirotič este un fotbalist sloven, n. 1974.

² France Prešeren este poetul național al Sloveniei, 1800-1849.

când au jucat împotriva Milanului, când era unu-zero pentru Steaua, dar meciul a fost întrerupt din cauza ceții, iar apoi, când au reluat meciul, au pierdut la penalty-uri. I-am urmărit și când au jucat împotriva echipei din Köln, când Stojanović s-a accidentat, iar portarul de rezervă Milojević a primit trei goluri în a doua repriză. Dar după aceea, au întors foaia și au devenit campioni europeni. Maică-mea, Ranka, mi-a povestit că era nebunie la noi acasă în timpul meciurilor, era plin de lume. Colegi de-ai lui taică-meu, cefuri bătrâni. Toți țineau cu Steaua, la modul că se uitau toți la meci în liniște, comentând pe ici, pe colo, apoi începeau deodată să urle: „Hai odată! Nuuu! În pizda mă-tii de egoist! În morții mă-tii, idiotule care ești! Ce ratat, marș de-aici în pizda mă-tii! Să ratezi și gaura femeii!“ Și apoi reveneau la starea de liniște în care urmăreau meciul plini de înțelepciune până la următoarea ocazie a Stelei. Taică-meu e, de altfel, bosniac, dar, practic, e sârb și a ținut cu Steaua Roșie de la naștere și a mers chiar și la Belgrad și la Sarajevo ca să-i susțină la meciuri. Doar că eu nu pot fi parte din galeria Delija. Nu știu de ce. E totul prea complicat, în pizda mă-sii! De fapt, țin cu Steaua, dar nu pot să spun că e echipa mea, chiar mi se rupe de ea. E pentru belgrădeni. Dacă ești șmecher, ții cu echipa din orașul tău. Doar că Ljubljana e, pur și simplu, un oraș ciudat.

Poate e așa pentru că sunt cefur. Dacă aș fi sloven, aș ține cu Olimpija de aici și mai degrabă aș merge la hochei. Tatăl meu, Janez¹, ar sta cu mine și mi-ar explica pe-ndelete cum a fost Olimpija campioană națională la baschet în anii '70 și cum

¹ Prenume tipic sloven.

a jucat în anii '80 la fotbal cu Steaua Roșie, care era campioană mondială, că apoi a jucat cu Milan și la meciul ăla a jucat pentru ultima dată Marco van Basten, iar Olimpija a pierdut doar cu trei la zero. Asta e. Dacă ai ținut vreodată cu o echipă care a fost campioană mondială, nu mai poți să te schimbi și să te aprinzi la remize, înfrângeri onorabile, calificări în Liga Campionilor, Cupa Sloveniei și victorii mărețe împotriva unei oarecare echipe, precum FC Beltinci. Futu-i, nu merge așa. Da, am ținut cu echipa de baschet a Olimpijei, când au participat la Final Four la Roma și i-au bătut pe Panathinaikos, la care juca celebrul Dominique Wilkins, apoi i-au bătut și pe Kinder, la care juca Predrag Danilović. Dar după ce au început să piardă cu echipe mici, de genul Krka și Laško, mi s-a dus tot elanul de supporter. Aici, pur și simplu, nu există acea tradiție înăscută. Am ceva din specificul cefurilor în mine. Ori ești cel mai bun din lume, ori mergi să ascuți creioane, cum ar spune Radovan.

Colegii mei țin cu Steaua. Dejan ține. Și Aco. Că doar părinții lor sunt sârbi din Serbia. Noi, bosniacii, vedem lucrurile diferit. Radovan nu mai poate cu cetnicii ăștia, cu Arkan¹ și cu Ceca², cu Gurović³, care are un tatuaj cu Draža Mihajlović⁴,

¹ Željko Ražnatović, zis și Arkan, naționalist sârb, comandantul unei forțe paramilitare în războaiele iugoslave, numită Garda Voluntară Sârbă.

² Cântăreață sârbă de muzică pop, fostă soție a lui Arkan.

³ Milan Gurović este un fost jucător sârb de baschet profesionist și actual antrenor de baschet.

⁴ General sârb iugoslav în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, lider al cetnicilor.

plus faptul că Steaua a ajuns un club care trebuie să joace în calificările pentru Liga Campionilor, așa cum face și Olimpija. E ca naiba. Dejan poartă în jurul gâtului fularul roșu de supporter și se duce la meciurile Stelei împotriva finlandezilor, ungarilor, estonienilor și ale altor labagii. Aco se uită doar la meciurile cu croații, iar eu doar la cele cu nemții. Mi-a rămas asta de la un coleg al lui taică-meu care s-a schimbat de la Dinamo Zagreb la Steaua Belgrad, explicând apoi ce diferite sunt cele două echipe, precum și oamenii lor. Înainte de tragerile la sorți pentru Cupa Campionilor, cei de la Zagreb se trezeau vorbind: „Știți, băieți, ar fi super să nu nimerim cu nemții ăștia chiar din prima rundă. Așa putem ajunge în runda a doua. Doar să nu nimerim cu nemții“. În același timp, cei de la Steaua se dădeau cocoși: „De-am nimeri cu nemții, să le-o tragem bine ca-n '45, în morții mării lor de șvabi. Cinci bucăți să le dăm!“ Nu e că nemții n-ar fi bătut tot ce le ieșea în cale, dar șansele erau, bineînțeles, mai mari dacă începeai meciul cu coaie. Și aici mă aprind eu. Îți bagi ceva-n meciul la care te duci cu așteptarea că dacă pierzi cu puține goluri e deja un succes. Asta nu e mentalitatea potrivită. De aceea, Aco, Dejan și cu mine, și uneori îl mai tragem și pe Adi după noi, ne agităm pentru reprezentativa iugoslavă. Noi avem zeul nostru! El este Dejan Bodiroga¹! La baschet avem aceeași echipă cu care ținem, dar, în rest, eu nu mă obosesc să țin cu echipe de volei, polo pe apă sau alte tâmpenii. Fotbal și baschet. Poate și handbal uneori. Restul sunt niște prostii.

¹ Fost jucător sârb de baschet profesionist, n. 2.03.1973.

Fužine¹ ar trebui să aibă propria echipă de fotbal. Ar fi super tare. Pentru că are douăzeci de mii de locuitori. Treizeci de mii, cu tot cu ilegalii. Asta dacă nu-i număr și pe drogați. FC Fužine. Ar fi tare. Ori ții cu o echipă mare care luptă pentru titlul de campion mondial, ori cu o echipă mică, de țărănoi dintre blocuri, care pierde toate meciurile. Totul e per ansamblu o glumă bună, că la meciurile lor se duc cam o sută de deștepți și după fiecare meci bat pe câte cineva, apoi se îmbată. Ljubljana e undeva între oraș și sat, iar echipele ei sunt undeva între bune și de nimic. FC Fužine ar fi soluția. Pentru o așa echipă ar merita să te agiți. Fužine e mișto!

La un moment dat, chiar părea că o să avem echipă. În fiecare duminică, cei mai în vârstă amenajau plase pe terenul de fotbal și jucau. Pe marginea terenului, pensionarii jucau șah, cineva aducea un portbagaj plin cu bere, iar tribunele erau pline de copii și de cefuri bătrâni care nu jucau, cu scuza că nu pot să joace fotbal pentru că au apă la genunchi și alte prostii de genul. Alt aspect important era că nicăieri, niciodată, nu puteai vedea o femeie și nu se auzea niciun cuvânt sloven. Îl porecliseră Slovenul pe poștașul Matej, singurul jucător care nu era cefur. La fel, pe administratorul nostru Vlado îl strigau Tuđman². Și asta pentru că era din Slavonski Brod. Nu mai putea lumea că nu era croat. Lui Smajlagić îi spuneau toți Janša³, și asta pentru că

¹ Cartier din suburbiile Ljubljanei, populat în majoritate de imigranți din republicile din fosta Iugoslavie.

² Franjo Tuđman, om politic croat, primul președinte al Croației independente în perioada 1990-1999.

³ Prim-ministru al Sloveniei din 9 noiembrie 2004 până în 2008.

demonstrase mai demult pentru eliberarea lui Janša de la mititica. Deci jucau. Iar lumea chiar se bucura. Noi mergeam să ne uităm și să râdem de cei bătrâni. Cel mai amuzant era, bineînțeles, să-i ascuți pe cei care învățaseră puțină slovenă, dar în același timp uitaseră și puțin din limba cefurilor și vorbeau acum amestecat. Limba din Fužine. Auzeai chestii de genul: „Dă-mi mengea! Mi-am sucit gleznea! Mă pișcățește la coloaună!“ Și apoi cireașa de pe tort erau insultele alea naziste și rasiste, pe care le aruncau în hohote de râs toți administratorii, instalatorii, șoferii, controlorii, muncitorii în construcții și toți ceilalți cefuri din Fužine, și care conțineau conotații social-politice din spațiul fost comun iugoslav: „Trage, corcitură slovenă! Să ți-o trag, ustaș idiot ce ești! Voi, bosniacii, sunteți proști sau tâmpiți? Îs singur aici, gata să dau gol și tu nu mă vezi!“

Apoi s-a dus totul pe pulă. Nici măcar șah nu mai joacă aia care se plâneau că nu pot juca fotbal din cauza bolilor. FC Fužine nu mai este o opțiune. FC Olimpija s-a destrămat și ea și nu mai există. E o chestie total nebună. Vă puteți imagina că s-ar destrăma Barça? Sau Bayern? Sau Liverpool? Oamenii ar ieși în stradă, ar fi demonstrații. Ar dărâma parlamentul. I-ar spânzura de ouă pe cei responsabili. Dar nu aici. Se prăbușește cea mai mare echipă de fotbal din țară și nimănui nu-i pasă. Dacă ar închide Ateneul, ar ieși toți artiștii și ar face pe deșteptii vorbind despre tradiție, cultură și despre mai știu eu ce. Dar dacă distrugi o echipă împotriva căreia Marco van Basten a jucat ultimul lui meci, nu contează. Pentru că sunt doar niște sportivi. Săraci cu duhul, needucați, fără pic de cultură. Și, oricum, doar

cefurii joacă fotbal. Și toți au picioare scurte și strâmbe. Asta e mentalitatea aia de căcat. Nu există respect. Cum poate fi cineva încântat de ceva dacă ceilalți disprețuiesc acel ceva? Apoi trâmbițează câte ceva despre integrare. Asta durează. Vin muncitori din fosta Iugoslavie, iar tu ai vrea ca ei să învețe despre Prešeren și Cankar¹. Și mai ce? De parcă ar avea habar despre scriitorii lor de acasă. Eu vreau să am o echipă de fotbal. Dar nu pot. E atât de simplu! Astfel, bucățița mea de identitate slovenă are de suferit. Dar și bucățița de cefur. Cum să mă integrez și să mă simt sloven dacă nu am o echipă de fotbal? Nu merge așa. Și asta mă cam scoate din sărite.

¹ Ivan Cankar, scriitor, dramaturg, eseist, poet și activist politic sloven, 1876-1918.

De ce ne-am bătut după finală?

Niciun futai de pe lumea asta nu se poate compara cu un buzzer beater¹ la meciul final. Ei, hai, poate doar dacă i-o tragi Angelinei Jolie. Dar Brad Pitt cu siguranță nu-și amintește fiecare futai cu Angelina, așa cum nici Michael Jordan cu siguranță nu-și amintește toate buzzer beater-urile pe care le-a dat în finalele NBA. Futu-i, asta-i realitatea! Vreau să vă spun tuturor celor care v-o trăgeați, poate chiar cu J.Lo, cu fundul ei bombat, în timp ce eu însciriam un coș împotriva Olimpijei în ultima secundă din finala campionatului național, că în acel moment eu am fost Regele. Cel mai tare! N-aș da asta nici pe o partidă în trei cu Severina² și cu Ceca. Ei, hai, poate pentru ele două ar merge, dar nu aș da asta pe nici un alt trio din lume. Nu glumesc, frate. Un buzzer beater e mai bun decât futaiul și cu asta basta!

Eram super nervos. Nu mai fusesem niciodată așa de nervos. Era „îcredibil“, cum ar spune vecinul meu, Senad. Am fost,

¹ Lovitură în baschet, atunci când mingea intră în coș după ce timpul de atac s-a scurs.

² Severina Vučković este o cântăreață croată de muzică pop.

oricum, tot meciul nervos, pentru că pizdoșii ăștia răzgâiați de la Olimpija mă calcă pe nervi și-mi vine să vomit când îi văd. Poartă toți jordanași¹ noi la fiecare meci. De jucat, joacă cei ai căror părinți stau în tribune și care îi flutură antrenorului cartele pentru schi pe sub nas, sau firmele lor sponsorizează clubul și sunt în Consiliul de Administrație. Nu spun că Slovan e un club cool. Dar Olimpija e fucking shit! Se dă mare sculă de basculă! În loc de antrenor, au un porc gras, umflat ca un balon! Nu-i de mirare că atunci când joci împotriva lor ești nervos, îți transpiră palmele și te apucă tremuratul. Și apoi arbitrii fluieră în favoarea lor că-ți vine să le dai una în cap, în pizda mamiilor lor de hoți! Apoi mai e și antrenorul nostru care e un mare idiot, are o voce pe care, pur și simplu, nu o poți auzi în sala aia plină, ci doar îi vezi grimasele idioate din perimetrul în care se află, de unde pare că urmează să explodeze. Dar știi foarte bine ce tot strigă, de-ți vine să-i spui unde să și-o bage. Chiar n-are habar ce spune și vorbește numai rahaturi. Cireașa de pe tort e Radovan, care vine și el la meci și mormăie tot timpul ceva din tribună, cu toate că nu știe o iotă despre baschet, că el a jucat fotbal. Dar el crede că le știe pe toate și îl aud în timpul meciului cum strigă: „Marko! Maaarkoooo! Fugi după mingea Aleargă la el! Ce te ascunzi! Doar vezi că l-au acoperit!“ și alte asemenea cretinisme. Apoi îi auzi pe suporterii Olimpijei care sunt jalnici: „Nu-i în stare de nimic! N-are nici de-un burek!²

¹ Încălțăminte sport Air Jordan.

² Burek-ul este o plăcintă tradițională turcească/bosniacă, asemănătoare merdenelei la noi. Expresia „n-are nici de-un burek“ înseamnă „nu are nici creier, nici bani; incompetent“.

A făcut pe el!“, în special când tații lor încep să arunce cu atacuri slovene: „Primoooož, nu-l lăsa să te depășească prin dribling încrucișat!“ I-aș da eu o pulă încrucișată peste fața aia de cretin! Apoi prinzi mingea, alergi spre coș și arunci mingea pe undeva pe acolo. Undeva în pizda mă-sii!

Iar mingea cade în coș. Nici tu nu știi cum s-a întâmplat asta. Nu ți-e clar nimic, dar ai câștigat. Și asta-i sigur, futu-i! Și te uiți la expresia perplexă a pizdei de Primož, ăla care a încercat să te flancheze, dar pe care l-ai depășit cu un dribling încrucișat, și-i arăți degetul și-i urlă în ureche că o să-ți dai jos pantalonii și o să-i arăți cum să și-o tragă. Suntem cei mai tari, cei mai tari! Toată tensiunea dispare, adrenalina zvâcnește și devii un animal sau o animală, cum ar spune Senad. Scoți un răcnet de animal și lovești orice-ți vine la îndemână, de preferat nu un perete din beton pentru că probabil te-ai lovi. Alergi ici și colo prin sală și strigi până te lasă corzile vocale. Suntem cei mai tari, cei mai tari! Îți îmbrățișezi și îți strângi puternic în brațe coechipierii complet transpirați, vă bateți cu toată puterea pe umeri, sari de colo colo, te arunci pe podea, te ridici din nou și îți eliberezi toată energia aia ne bună. Suntem cei mai tari, cei mai tari!

De fapt, ăsta-i sloganul suporterilor Stelei. Echipa mea a început să-l folosească după un meci în Arena Pionierul din Belgrad, când unul dintre suporteri a intrat pe teren spre finalul meciului, pe care Steaua îl pierdea, și a început să se maimuțarească în fața celui mai bun jucător al echipei italiene, un negrotei, iar ceilalți suporteri strigau: „Suntem cei mai tari, cei mai tari! Țigani, suntem țigani!“ . Într-un mod oarecum ciudat,

primitivismul ăsta de căcat, vulgar, obraznic și bolnav al cefurilor, narcisismul ăsta balcanic morbid, ți se pare mereu cool, mai ales când ți se întâmplă ceva așa de animalic sau când ești beat mângă. O avem în sânge, cel puțin noi, cefurii. De aceea, strigi: „Suntem cei mai tari, cei mai tari! Țigani, suntem țigani!“ și, odată cu tine, strigă și toți ceilalți de la vestiare, chiar și slovenii, și se lovesc cu prosoapele peste fundurile goale, sar în sus și fac grimase. Când labagiii ăia în verde-alb au trecut pe lângă noi, i-am strigat unuia direct în meclă: „Suntem cei mai tari, cei mai tari! Țigani, suntem țigani!“ El doar m-a împins ușor, dar a fost suficient să începem bătaia. A fost cea mai tare bătaie din viața mea! I-am bătut chiar bine! Le-am spart fețele alea simandicoase, frate!